

JAN PRINS

Reeds legt hij aan, maar wordt, terwijl hij rustig mikt,
door de mier in den hiel geprikt,
en maakt daardoor een weinig leven.
De duif, verschrikt, weet hem het nakijken te geven.
En daarmee is 't ook met zijn avondmaaltijd uit:
geen lekker duifje voor een duit.

V

DE HAAS EN DE SCHILDPAD

Hard loopen geeft u niets, vertrekt ge niet op tijd.
Dat brengen haas en schildpad ons opnieuw te binnen.
„'k Wed, dat ge bij dat doel”, sprak deze, „later zijt
dan ik.” „Later dan jij? Ben je wel goed bij zinnen?”
antwoordde hem 't lichtvoetig dier,
„snuif liever eens een grein of vier
nieskruid, om klaarte in 't hoofd te maken!”
„Hoe dat ook zij, het blijft gezegd.”
En zoo werd dan op stuk van zaken
elks inzet bij het doel gelegd.
Wat die was, en door wien of hoe
beslist werd, doet er minder toe.
Ons haasje had niet meer te maken dan vier stappen,
ik meen van die hij doet, om aan den hond te ontsnappen,
als hij, bijna gepakt, dien op een haar ontrent
en op zijn spoor de heide in zendt.
Hij vond, zooals ik zei, den tijd om wat te grazen,
te slapen en toch, zooals hazen
dat doen, te waken voor elk naderend gevaar.
De schildpad, ondertusschen naar
gewoonte als een eerwaardig heer